

Slovo k povzbuzení na neděli 18. června 2023, na 11. neděli v mezidobí – A
Biblická čtení: Ex 19,2-6a; Ž 100; Řím 5,6-11; Mt 9,36 - 10,8

Milé sestry, milí bratři, **milé děti, které jdete k prvnímu svatému přijímání**,
dnes si zkusíme povědět jeden **příběh**, jakousi **pohádku**, snad aspoň trochu vhodnou...

Byla jednou taková **trochu zvláštní louka**. Ne že by na ní kvetlo jiné kvítí než na jiných loukách, anebo tam rostla jiná tráva než jinde. To ne, v tom ta louka zvláštní nebyla. Žili na ní ale na první pohled **prazvláštní tvorové**. A právě tím se naše louka lišila od všech ostatních luk. Ti tvorové byli **malí jako palec** od ruky, ale jinak vypadali a žili úplně stejně **jako lidé**. Oblékali se, mluvili, pracovali, vdávali se a ženili se, chodili do školy, měli prázdniny. A tak dále. Jen bylo všechno prostě takové **malé**. Skoro by se dalo říci, že to byli to takoví „**mini-lidi**“. Jinde by se jim možná říkalo „skřítkové“ anebo nějak podobně, ale těm našim se říkalo **Radostníci**. Bylo to proto, že vedle toho, že byli opravdu „mini“, byla jejich nejvýraznější vlastností právě **radost**. A ta, narozdíl od všeho ostatního, byla opravdu **veliká**.

Je sice pravda, že na louce žila také jedna **rodina s nemocnou holčičkou**, co od narození nemohla na nohu, všude se musela jen tak pomalu šourat. Z toho samozřejmě **nikdo radost mít nemohl**. Jinak se ale všichni pořád **z něčeho radovali**. Z toho, že vyšlo slunce a že zase zapadlo, z toho, že bylo ráno, ale i že nastal už večer, z toho, že je hezky, nebo dokonce i z toho, že prší, že květy rostou a voní a na podzim zase opadávají, a tak dále. A bylo ještě mnoho dalších věcí, ze kterých se Radostníci radovali. Spíš by se těžko hledalo něco, z čeho by se nedokázali **zaradovat**. Bylo však až k nevíře, že z těchto věcí se dokázala radovat **i rodina té nemocné holčičky** a dokonce i **ona sama**.

Je však jasné, že ze všech Radostníků **v radosti nejvíce** vynikaly **děti**. Protože byly pochopitelně ještě víc „mini“ než jejich rodiče, říkalo se jim **Radostníčci**. Jejich radost ale byla **veliká**, snad ještě větší než dospělých.

Jednou se stalo, že zase začaly **prázdniny**. Tehdy se stala **radost Radostníčků** ještě **větší** než v jiných dnech. Podobně jako děti v našem světě, tak i Radostníčci na louce jezdili na **tábory**. Jeden z takových nejvíce oblíbených se konal na jednom **vzdálenějším pahrbku** velké louky, směrem ke vzrostlým jedlím. Místo samozřejmě nebylo vybráno náhodou, tábory se tam navíc konaly už dlouhá léta. Také proto, že tam rostla velká spousta radostně **barevného kvítí** různých druhů a vůní. Ty měli Radostníčci obzvláště rádi. Hlavní **táborová hra** pak spočívala v tom, že děti měly za úkol během celého tábora **postavit domeček a vyzdobit ho**, pokud možno, z těch nejkrásnějších a nejvoňavějších květů, co na pahrbku rostly.

Ale právě v tom byl tak trochu **háček**: **květy** kvetly jen malou **chvilku ráno**, tak mezi šestou a půl sedmou, pak se zavřely a už nebyly od ostatní trávy k rozeznání. Také jich rozkvetlo každé ráno jen **nemnoho** a ke všemu rostly ještě až **na úplně druhé straně** pahrbku (pro nás by to bylo pár kroků, ale pro Radostníčky velké jako palec to znamenalo asi sedm minut rychlého běhu nebo patnáct minut chůze). Jenomže **vstát se nesmělo dřív** než na „**dobré ráno**“ (ošklivě by se řeklo na „budíček“). Budilo se **v šest hodin**, jen **půl hodiny před zavřením květů**, takže si umíme asi představit, co pak nastalo: **co nejrychlejší vstání** z postele a následně **úprk** na druhou stranu pahorku, aby každý těch květů **nashíral** co nejvíc. Když pak nastala **půl sedmá** a květy se **zavřely**, že už byly zase **k nepoznání** od ostatní trávy, Radostníčci se plní radostí vraceli **s plnou náručí kvítků** – někdo nashíral trochu méně, jiný trochu více – do tábora. Pak snad s ještě větší radostí postupně stavěli a novými **kvítky zdobili své domečky**. A ty rostly každým dnem a Radostníčci byli den ze dne **radostnější**.

Jenže, jak to bývá i s našimi prázdninami, uběhly jako voda a **přiblížil se konec** prázdnin a tím i tábora. Nastala předposlední **noc před posledním dnem**, kdy mělo ráno dojít **k poslednímu** velkému trhání květů. „Dobré ráno“ bylo ten den totiž už o půl hodiny **dřív** a

navíc se říkávalo, že poslední ráno kvete květů **dvojnásobek**. Toho rána se měly **domečky dokončit** a odpoledne měla přijít **velká porota** vážených Radostníků, která by ohodnotila, který domeček je **nejkvětovanější a nejvoňavější**.

I stalo se, že kolem půlnoci té noci probudil jednoho z Radostníčků – jmenoval se **Kryštof** – tichý **pláč**. Vykoukl ze svého domečku – bylo celkem dobře vidět, protože měsíc byl zrovna v úplňku – a on viděl, jak tam na prostranství mezi připravenými a krásně upravenými domečky pláče ta nemocná **holčička**. Kryštof vylezl ven, podíval se na ni, jak je zcela ztrápená, a **zeptal se jí, proč pláče**.

Plna slzí mu **odpověděla**: „Protože na mém domečku nemám **ani jeden** z těch kvítků. Každé ráno totiž, než já se stihnu dobelhat na druhou stranu pohorku, tak mne jednak všichni ostatní předběhnou a kvítka natrhají pro sebe, anebo tam nakonec dorazím, avšak už tak pozdě, že květy jsou už zavřené a já je od trávy stejně nerozeznám. A tak můj domeček je jen **z obyčejné trávy**.“ A ukázala do samého koutu louky, kde se krčil skutečně zcela **obyčejný domeček bez téměř jakéhokoli kvítku**. „Proto **pláču**, protože zítra na velké porotě **nebudu mít co ukázat** a čím někoho z ostatních potěšit“ dodala.

V tu chvíli by se v **Kryštofovi** pomalu krve nedořezali, tak ho to zarazilo. Jednak mu bylo té holčičky opravdu **líto** a jednak se nesmírně **divil**, jak je to **možné**, že si toho za celou dobu vůbec nikdo **nevšiml**, ani on pochopitelně. Uvědomil si, jak všichni byli zcela **zaujati** jen svou **radostí** a nikdo **neviděl**, že je mezi nimi třeba někdo, kdo **radost mít nemůže**. A i toho mu najednou přišlo **moc líto**. Hned ho také napadlo, že holčičce musí nějak pomoci.

A co udělal? **Šel** ke svému domečku a začal brát **jeden krásný květ po druhém**, až jich rozebral skoro **polovinu**, a nosil je na domeček **holčičky** a moc hezky je tam upravoval. Byl přece **úplněk**, takže na to bylo dobře vidět.

Takto **se to zdá** celkem **jednoduché a samozřejmé**, ale vůbec samozřejmé Kryštofovo jednání **nebylo**. Vždyť i on se **po celou dobu** tábora snažil, stejně jako i ostatní Radostníčci, aby jeho domeček byl co **nejhezčí** a aby třeba získal i nějakou **cenu**. Možná ne třeba hned přímo první místo, takový asi jeho domeček nebyl, ale **na dobré umístění** rozhodně vypadal. Proto Kryštof také musel chvíli ve svém srdci **bojovat s myšlenkou**, že přece nemůže poslední noc **zahodit** takovou **šanci**. Přesto ale **nakonec** udělal, co udělal.

S pomocí na domečku nemocné holčičky bylo **hodně práce**. Ona **se snažila** Kryštofovi pomoci, co jí síly stačily, přesto hlavní díl práce byl pochopitelně **na něm**. Proto **usnul** až téměř před svítáním. Usnul **unaven**, ale s velikou **radostí**. Ještě než usnul, viděl totiž tu **holčičku**, jak i ona měla **radost**. Tak velkou, že jí skoro plakala. **Přivoňovala** si k jednotlivým květům, **obcházela** pomalu svůj zcela proměněný domeček, **hladila** jednotlivé květní lístky a nemohla se na celou tu nádheru **vynadívát**, byť vše bylo osvíceno jen měsícem. Nastalo **dlouho očekávané ráno**. Všichni Radostníčci mohli vstát **o onu půl hodinu dřív** a rozeběhnout se **pro květy**. A skutečně jich **rozkvetl** skoro **dvojnásobek**. Jenže **Kryštof** u toho **chyběl**. Z únavy totiž **zaspal** a probudil se až před osmou hodinou. Tehdy byly ale už květy dávno **zavřené**, ty nejhezčí navíc **vysbírané** a k tomu za chvíli měla přijít ona **velká porota** Radostníků, aby obhlédla, posoudila a ocenila jednotlivé domečky. Tím pádem Kryštof se stavem domečku mohl už jen pramálo udělat. **Noční oloupávání** jednotlivých květů navíc domečku také příliš **neprospělo**.

Poté, co **velká porota** všechno obešla a posoudila, přišla očekávaná chvíle **vyhlášení výsledků**. A který domeček, myslíte, byl vyhlášen jako **nejlepší**? Kryštofův a ani té holčičky to samozřejmě **být nemohly**. Ani jeden z nich nevyhrál a nedostal **ani žádnou zvláštní cenu**. Vyhrál úplně **jiný**, skutečně krásný a ostatní ceny si také rozebraly **jiné** domečky. Přesto ale **všem připadlo**, že Kryštof je **nejradostnější** ze všech Radostníčků. Když se ho zeptali, jak to, odpověděl jim ne asi úplně pochopitelně: „Já si myslím, že této noci **se mého srdce dotknul Bůh** a já jsem jen udělal, co jsem měl udělat. A z toho obojího mám radost“ řekl.

Holčička to slyšela a udiveně se na Kryštofa **usmála**. Moc tomu ale také **nerozuměla**. Ani ostatní Radostníčci **nerozuměli** a většina z nich se **vrátila** ke svým domečkům a více se o to **nestarali**. Jen **holčička s několika málo dalšími** zůstala u **Kryštofa** a zeptala se ho, co to vše **znamená**. Kryštof vysvětlil, že si myslí, že to opravdu musel být **sám Bůh**, kdo mu v noci dal **silu překonat** sebe sama. Že to jinak není možné, A že Bůh asi v jeho srdci i **zůstal**, jelikož jeho **radost** byla určitě větší než ta, kdy byl třeba jeho domeček vyhrál, možná největší vůbec. A měl pravdu...

A to je pro nás všechny, malé i velké, myslím, **důležitá pravda**. Je dobře, když máme z něčeho radost, třeba i z prázdnin, z volného času, z toho, že se nám něco daří... **Užívejme si to a radujme se**. Ale pamatujme, že **i radost** (podobně konečně jako bolest) má moc nám **zavřít oči**. Zavřít je natolik, že pak **nevidíme nic než svou radost**. A **nevšimneme si bolesti** někoho jiného. Někoho, kdo by třeba byl tak rád, abychom se s ním **rozdělili** o trošku svého času, své pozornosti anebo právě **své radosti**. Někoho, kdo je třeba **sám a pláče**.

Je to **Bůh**, který i nám – podobně jako Kryštofovi – chce **otevřít oči i srdce**. Oči, abychom viděli a srdce, abychom se dokázali rozhodnout pomoci, udělat někomu radost i třeba za cenu nějaké oběti.

Radost, kterou pak **z vykonaného** budeme mít, bude určitě **větší**, než kdybychom si vše nechali **pro sebe**. A **v té radosti bude Bůh**. Vždyť Bůh je ten, který nám pořád něco dává, a tak v dávání a rozdělování se jsme mu podobní. Proto je **v radosti** přítomný a proto **v rozdělování se o radost** dáváme druhým tak trochu „**kousek**“ **Boha samotného**.

Za chvíli k Vám, milé děti, přijde Pán Ježíš **ve svatém přijímání**. Kéž z něj pocítíte hlavně **radost**, nejen dnes, ale pokaždé. Abyste se stále více stávali radostnými **Radostníčky** a ještě radostnějšími **Kryštofy** a holčičkami. Abyste **dávali radost dál** a uměli ji také od druhých **přijímat**. Abyste konali **dobro**, v němž je radost. Aby se tak **i náš svět** trochu více stával – obrazně řečeno – **rozkvetlou loukou** a byl **plnější radostí**, plnější Bohem a dobrem...